

IV MOSTRA DE TEATRE 1981

SARRIÀ DE DALT

Organitza: GRUP FAULA

PÒRTIC

Sarrià de Dalt, una vegada més, es disposa a celebrar un esdeveniment que és una fita obligatòria en el món teatral de les comarques gironines.

Es tracta de la MOSTRA DE TEATRE, que aquest any arriba a la seva quarta edició i que tindrà lloc en el Centre Parroquial del 7 de març al 16 de maig. Com hem apuntat en altres ocasions la Mostra va néixer tímida, va créixer exhuberant i s'ha afiançat entre els grups "amateurs" com una trobada obligada.

Des de la 1.ª Mostra, les circumstàncies socio-polítiques del país han canviat i això aparentment permet una més gran llibertat d'expressió que sens dubte afecta a la Mostra, però aquesta va néixer amb un alè artístic i pedagògic per sobre de les circumstàncies conjunturals, que manté des dels seus començaments.

Volem agrair a tots els grups que han participat en les Mostres precedents i als que ompliran les vetllades d'enguany la seva aportació a l'èxit del certamen.

Els amb la seva fe en les possibilitats de la Mostra han fet tant per ella com el mateix grup organitzador.

Així doncs, sigueu benvinguts a aquest teatre, que durant deu setmanes es farà ressó del vostre treball i serà marc d'un ambient engrescador per la tasca que ens hem proposat en comú.

GRUP FAULA

IV MOSTRA DE TEATRE DE SARRIÀ DE DALT

Al Centre Parroquial a dos quarts d'onze de la nit.

- 7 DE MARÇ.** —TEI Sant Marçal— “Hop Sinyor!” de Michel de Ghelderode.
- 14 DE MARÇ.** —GRUP de TEATRE JUVENTUT DE BREDÀ— “CRIM i SILENCI” de Josep C. Tàpies.
- 21 DE MARÇ.** —GRUP LA CAROTA DE TORROELLA DE MONTGRÍ— “POTI-POTI”, composició col·lectiva del grup.
- 28 DE MARÇ.** —GRUP MÀSCARES DE GIRONA “HOMES I NO” de Manuel de Pedrolo.
- 4 D’ABRIL.** —L’AUCÀ DEL C.E.MONTCLAR DE S. FELIU DE GUIXOLS— “JOC D’INFANTS” de Víctor Ruiz Iriarte.
- 11 D’ABRIL.** —L’ARLEQUÍ DE PAPER DE S. FELIU DE GUIXOLS— “ÉS PERILLÓS FER-SE ESPERAR”, Josep M.ª Espinàs.
- 25 D’ABRIL.** —GRUP FAULA DE SARRIÀ DE DALT— “LES ARRELS” de Arnold Wesker.
- 2 DE MAIG.** —GRUP ESPONTANI D’OLOT— “LA MOSQUETA” de Ruzzante.
- 9 DE MAIG.** —TEATRE D’ART DE BANYOLES— “L’ÚLTIMA CINTA DE KRAPP” de Samuel Beckett.
- 16 DE MAIG.** —AGRUPACIÓ DE TEATRE LA GESPA DE PALAMÓS— “LA CIUTAT DE MAHAGONNI” de Bertolt Brecht.

Organitza: GRUP FAULA

TEI Sant Marçal

HOP SINYOR!

Michel de Ghelderode

La societat establerta funciona, en el teatre de Ghelderode, com una màquina diabòlica, instal·lada per tal d'arrasar-ho tot, per a esclafar el dèbil, el somniador, el poeta. És aquesta màquina, allò que obliga l'individu a interpretar "la gran comèdia de les aparences". També s'escarrassa Ghelderode a desmitificar "les hipòcrites bases socials", que per a ell són: l'exèrcit, la justícia, la política, la religió i la moral oficials.

Es situa de totes, de totes, de la banda dels oprimits, però ell no pot evitar pensar que l'oprimit no pot alliberar-se sense caure ell mateix en la intolerància i la crueltat, inherents a l'exercici del poder.

En l'obra que aquesta vegada presentem, Ghelderode explora les interferències entre l'erotisme, l'art, la religió, la crueltat i la mort.

Una de les seves fonts d'inspiració va ser el quadre de Goya "El Poble", i així deia al seu amic:

"M'ha sortit del no res, entre ombres rogenques, una tragèdia singular on subratllo l'eterna i sobirana crueltat de l'home, que cap religió no ha mai corregit i que fins i tot les religions no fan més que cultivar. Aquesta farsa s'inspira en un tema admirable que Goya —a Espanya— i de Bruycker —a Flandes— han subratllat plàsticament: El joc del mantejament, el joc del Hop Sinyor!"

Si haguéssim d'escollir al vol una frase on la peculiar visió poètica de Ghelderode es manifestés amb tota la seva força, triaríem sens dubte la que el butxí LARROSA diu a MARGARIDA:

"Seràs flor benèfica, llençada al foc purificador. Fecundaré la teva agonia i de la teva cendra naixeran roses terribles."

Seu	Rosa M. ^a Sala		
Ble	Pep Estivill		
Jureal	Benet Figueras, Pep Cruz		
Helgar	Josep M. ^a Deulofeu		
Adorno	Ferran Miró	Música i efectes especials	Ferran Miró
Margarida	Maite Martí	Lluminotècnica	Josep M. ^a Deulofeu
Dom Pilar	Quico Estivill		Pep Cruz
Larrosa	Josep Domènech	Vestuari	Rosa M. ^a Sala
	Josep Oliveras		Maite Martí
Agutzil	Pep Planella	Figurins i decorats	Quico i Pep Estivill
Poble	Montse Sala	Rigidora	Teresa Cànovas
	Teresa Casanovas	Direcció escènica	Pep Cruz
	Pere Llopis	Espai escènic i muntatge	Col·lectiu
	Joan Antoni Palau		

GRUP DE TEATRE JOVENTUT DE BREDÀ

CRIM I SILENCI

El grup de teatre JOVENTUT DE BREDÀ, va iniciar les seves activitats vers l'any 1974 després d'una llarga llacuna i seguint la tradició que durant tants i tants anys hi havia hagut a Breda.

Des de la seva iniciació fins el moment actual hem interpretat un nombre molt considerable d'obres.

Pel febrer de l'any 1976, vàrem participar en el II Concurs Provincial de Teatre Amateur amb l'obra "NO ÉS MAI TARD....SI S'ARRIBA D'HORA", obtenint per la nostra interpretació la Menció d'Honor.

Les nostres representacions sempre són realitzades per a l'entreteniment de la gent del nostre poble i també, val a dir-ho, formen una part molt important del nostre lleure. Ens agrada i intentem dins les nostres possibilitats millorar-nos cada dia més.

Som gent senzilla, sense cap mena de pretensió, moguts només pel desig de participar.

REPARTIMENT (per ordre d'aparició)

IVON MARIA DOLORS VILÀ
CHARLES..... JOAN ROCA
DOMINIQUE..... PILAR AULADELL
JEAN JOAQUIM ROURA
CHRISTIAN JOSEP BENAVENTE
RENÉ..... PERE BOMBÍ
ODETTE..... ESTHER MIRALLES

DIRECCIÓ ALFRED VIECCO
APUNTADOR JAUME ROURA
TRASPUNTS PEPITA PUJÒS;
MARIONA CABRA
MAQUILLATGE..... MERCÈ ANDRÉS I
ROSA VILÀ
TRAMOISTES EMERÍ LLORENS I
NARCÍS BUXALLEU

El Grup "LA CAROTA" de Torroella de Montgrí presenta:

POTI-POTI

Espectacle cabareter, variant, imprecís, però tossut. Sobre textos de: J.V. Foix, Angel Guimerà, Pere Calders, S. Sans i Valls, Joan Brossa i Mercè Rodoreda.

CRÒNICA, VANGUÀRDIA, EXPERIMENTALISME...

El teatre de cabaret és un camí, un camí més en el procés d'alliberament de l'espectacle teatral, de la seva subjecció al text, dramàtic, a l'escena tancada de l'escenari "a la italiana", a les formes dramàtiques que la cultura burgesa ha anat introduint des del renaixement.

"No hi ha regles per al cabaret. El cabaret neix per trencar les normes, serà una cosa o l'altra, segons la situació cultural i social de la que es nodreix... Si es vol buscar un denominador comú es podria dir quel cabaret és un catàleg de fons satíric-protestatari dels gestos i les idees habituals" (Virginio Peucher),

"Espectacle que té com a característiques distintives la polèmica i l'anti-conformisme expressat mitjançant cançons, cuplets, sketches, pantomimes... És a dir, a través d'aquells elements que diferencien tècnicament els espectacles normals de prosa o de revista." (Massimo Scaglione).

ACTORS I ACTRIUS:

Dolors Bumbardó
Gabriel Bosch
Ernest Díez
Mercè Font
Montserrat Forcada
Josefina Geli
Martí Vidal
Mònica Martinoy
Joan Massot
Àngel Quintana
Josep Vila
Margarida Massot

CANÇO FINAL:

LLETRA: Ernest Díez
MÚSICA: Montserrat Forcada

COORDINACIÓ DE TEXTES I DIRECCIÓ:
Dolça Vilallonga

SO:

Josep Frigola
Martí Vidal

LLUM:

Jordi Llenes
Narcís Bosch

EL GRUP MÀSCARES

presenta a aquesta IV Mostra de Teatre de Sarrià de Dalt la seva darrera obra, estrenada a ISAAC EL CEC el 6 de novembre passat:

HOMES I NO

Manel De Pedrolo, un dels autors més representatius de la Literatura Contemporànea Catalana. Ha conreat tots els gèneres literaris, Poesia, Narrativa i teatre, que es pot situar dins el teatre de l'absurd. Els grans temes que dominen aquestes peces, amb personatges que són abstraccions genèriques, són la problemàtica de la llibertat i de la comunicació entre els homes.

"HOMES I NO", escrita a l'any 1959, és una obra simbòlica, característica de les èpoques inestables. —Tot l'engranatge de l'obra: el senzill muntatge, el diàleg i els mateixos personatges són símbols que no poden aplicar-se a cap realitat concreta—. Malgrat les desesperades situacions i el desenllaç, el seu missatge, creiem, no és destructiu sinó que és la lluita per l'alliberament. —El personatge central, NO, que sembla una autoritat imposada, arriba a descobrir-se com un figura necessàriament creada per el reste del Grup.

REPARTIMENT:

SELENA	M. ^a CARME ROURA
ELIANA	CARME GUBAU
SORNE	LÍDIA CASELLAS
NO	FRANCESC X. LLORENS
FABI	RAFEL LÓPEZ
BRET	RAFEL NIETO
FEDA	MARC VALERI
GUÀRDIES	MIQUEL ABAD
	JOAN CASELLAS

MUNTATGE MUSICAL I LLUMINAIRE ..	JOAN CARLES ABAD
REGIDOR D'ESCENA	JOSEP M. ^a CANO
APUNTADORA	ANNA NOGUÉ
ORGANITZACIÓ	RAMON CASELLAS
SECRETÀRIA DE DIRECCIÓ	DOLORS MATAS
DIRECCIÓ	NOÈ PÉREZ I RAFEL NIETO

L'AUCA, del C.E. Montclar de Sant Feliu de Guíxols

presenta:

JOC D'INFANTS

de Víctor Ruiz Iriarte

Creiem que una explicació prèvia resulta indispensable o almenys sentim la necessitat de fer saber a l'espectador amb quins criteris hem triat i cregut convenient presentar aquesta comèdia.

Víctor Ruiz Iriarte és sens dubte un autor mimat per la "musa" creadora de l'art de Talia. Potser la seva producció no és molt extensa però sí eficient. Obres com EL BALCÓN DE LA FELICIDAD, JUEGO DE NIÑOS, i una versió lliure de la FIERECILLA DOMADA, el col·loquen en una primera línia molt estimable.

JOC D'INFANTS (traduïda al català) reuneix tota la gamma d'enginy i d'interès que fa falta per tal de distreure el públic. Peça fonamental del "puzzle" en les obres d'aquest autor.

El problema de la dona (la protagonista), que es veu postergada a causa de les escapades "nocturnes" del marit i angoixada per salvar la pau familiar i la seva pròpia dignitat, l'empeny a participar en un joc ingenu però alhora perillós...

L'obra inclou una sèrie de situacions divertides, les quals fan que unes vegades es dibuixi a la cara de l'espectador un alegre somriure, i altres provoquen la cantarina riallada.

ROSETA M.ª Dolors Buixeda
MANELET Jordi Ibars
TONI Toni Juanals
MAITE Fina Juanals
RICARD Joaquim Illas
CÀNDIDA Concepció Llach
M. DUVAL Josep Tarinas
apuntadora: Carme Guinó.

L'ARLEQUÍ DE PAPER

Presenta l'obra en tres actes
de **Josep M.ª Espinàs**

ÉS PERILLÓS FER-SE ESPERAR

Sobre el canemàs d'una anècdota intrascendent, que és avui encara de rabiosa actualitat, Josep M.ª Espinàs tempta amb aquest "Es perillós fer-se esperar" de posar dempeus davant dels ulls de l'espectador, descarnada i escarida, la fragilitat de la condició humana i la inconsistència de les preteses virtuts que l'enjoïellen.

No és, potser, una obra-denúncia en el sentit social en que avui hi ha tendència a emprar aquesta expressió, però sí que ho és a nivell d'estricta consciència, abocant-nos indefugiblement a una crua i seriosa introspecció.

Generalment ens costa poc de veure clar que sempre hi ha qui té ganes de tirar gent a terra i que no espera sinó que li'n donin una ocasió per a fer-ho, però ja ens costa més admetre que també cada un de nosaltres som un més entre ells. Per això no podem soportar aquells, que, amb la seva sola presència ens diuen que tots som iguals i que només l'atzar fa que formem en el grup dels escollits o en el dels rebutjats.

Tots ens aguantem per miracle. Estem salvats mentre no s'espatlla cap rodeta de la màquina i tot funciona, mentre aconseguim distreure l'atenció de la gent. Però no podem oblidar que qualsevol motiu pot ésser la causa que un dia ens perdin la por i es diverteixin obrint-nos el pit i traient-nos les serradures com una criatura amb un ninot... Sempre hi ha algú que si sabia ei que tenim a dins, ben amagat, no ens ho podria perdonar.

Per això té tanta força el que, en els darrers moments de l'acció, diu un dels seus personatges més representatius: "Som tan hipòcrites que podem viure tota una vida amb els nostres vicis i els nostres errors, però ni cinc minuts amb els vicis dels altres".

Josep M.ª Espinàs ha escrit només aquesta obra per a l'escena i diu que, per ara, continua decidit a quedar-ne al marge. Però per aquesta sola obra que ha escrit, Josep M.ª Espinàs figura ja a la Història del Teatre Català.

INTERPRETADA PER:

ASSUMPCIÓ ESQUIVA
JOAQUIM ILLAS
CARME PAGÈS
JAUME SALGAS
JOSEP FRANCÈS
ANTONI VIGARÓS
JOSEP M.ª ISERN

CONSUETA INTERN: LLUÍS PALAHÍ
AJUDANT DE DIRECCIÓ: LOLITA LOUBAT
DIRECCIÓ: N. MASFERRER

El grup FAULA de Sarrià de Dalt.

Presenta l'obra d'Arnold Wesker

LES ARRELS

Dins el camp d'afeccionats en que ens movem, som conscients de les nostres limitacions, ja no sols econòmiques, de temps o de tècniques, sinó també de les més elementals qualitats innates que ens porten moltes vegades al desànim i a l'angoixa de no poder assolir les fites somniades.

Malgrat això, sigui per l'afany d'aprendre, per l'esperit de comunicació i fins i tot, si voleu, per pura afició o divertiment, no deixem de treballar pel teatre.

"El Retaula del Flautista" i "L'últim forat" han marcat una època ben determinada en el nostre grup; calia doncs, buscar una obra de característiques ben diferents, d'una banda per no quedar encaixats dins d'un tipus de teatre concret i de l'altre pel redescobriment de noves formes i nous autors bàsics.

Amb Arnold Wesker i amb la seva obra "LES ARRELS" hem trobat el que buscàvem. El llenguatge senzill però aspre i el tarannà simple però profund dels seus personatges a on hi transllueixen les inquietuts i els sentiments més arrecerats en un ambient obrer i camperol, ens hi hem vist i ens hi estem veient retratats cada dia, i això mateix ens fa pensar que "Les Arrels" és la peça idònia per la comunicació amb el poble.

Arnold Wesker, de família jueva emigrada a Londres, a on ha crescut en un ambient suburbial, havent de treballar d'aprenent de lampista i de rentaplats, fa que coneixi com ningú a la gent més humil, fent així que les seves obres puguin arribar intel·ligiblement a tot el poble.

Amb raó el "Centre 42" del qual l'Arnold Wesker n'era l'ànima es feia seva la filosofia de: "Volem que el poble tingui l'oportunitat de gaudir de la bellesa i de la riquesa de la vida en totes les seves formes... rebutgem l'idea que la cultura hagi d'ésser el privilegi d'una intel·lectualitat il·lustrada i que qualsevol potineria sigui bona per a les masses.

Beatie Bryant
Jenny Beales
Jimmy Beales
Mrs. Bryant
Ms. Bryant
Frankie Bryant
Pearl Bryant
Stan Mann
Mr. Healey

Neus Surina
Paquita Auguet
Josep M.ª Mera
Anna M.ª Turbau
Joan Suñé
Francesc Rodríguez
Maria Aymerich
Esteve Pineda
Manel Riera

DIRECCIO: Lluís Aymerich
REGIDORA: M.ª Lluïsa Martínez
TREMOIA: Tino Massó.
LLUMS: Narcís Riu.
CANCONS: Ricard Amich

GRUP ESPONTANI D'OLOT

LA MOSQUETA

Ruzzante

MUNTATGE COL·LECTIU DEL GRUP

Àngelo Beolco, dramaturg, poeta i actor italià, anomenat IL RUZZ ANTE, intèrpret de les seves pròpies obres, és un primitiu del teatre renaixentista italià, amb un gran sentit realista de l'home, el qual observa detingudament i amb joia al segle XVI. Recuperat novament als nostres temps pel Piccolo Teatre de Milan i d'altres companyies adelerades per la busca de valors desconeguts.

Del seu teatre, escrit en dialecte paduà i datable no més enllà de 1.530, destaquem: Pastorale, Betia, Fiorina, i és clar, LA MOSCHETTA. Va escriure també poemes i obres menors. La seva fama decaigué durant el segle XVII, i no ha estat renovada, com hem dit, fins el segle XX. L'obra de Ruzzante, home culte que s'esforça a copsar les formes de viure i d'expressar-se del baix poble, representa un dels primers intents de teatre realista, contrari a la idealització renaixentista, i és un dels precedents de la "Commediadell'Arte".

"La Mosqueta" és l'aventura de cobdícia i d'erotisme, tot molt ingenu i primitiu, si es vol, a pesar de les implicacions socials que es puguin treure de la trama, entre el propi Ruzzante, espècie de pagesot babau; Betia, la seva dona; el seu company Menato i Tonin, un soldat bergamasc. Però, per damunt de tot, creiem que és una expressió clara i fresca de l'autèntic teatre popular. És en aquest sentit últim que hem encaminat tot el nostre treball. Un treball que ens ha divertit i que esperem que divertirà també al públic.

TEATRE D'ART BANYOLES

"L'ÚLTIMA CINTA DE KRAPP"

de **Samuel Beckett**

Maurici Serrahima, en parlar sobre la voluntat d'escriure que tenia Proust, diu: "Un home que es fa vell —o un món— concentra l'atenció sobre tot alló que abans ha viscut i que és precisament el seu propi passat. I ho fa perquè s'adona que ja no li queda res més". Escriure novel·les o gravar cintes magnetofòniques, tal hi fa! El fet és voler-se afermar mitjançant el passat.

Aquest és més o menys l'exercici dramàtic que Beckett ens proposa: un personatge, Krapp, ja en la seva vellesa i en solitud busca la seva imatge en una cinta magnetofònica gravada fa trenta anys; és a dir, en la seva veu de persona jove. Beckett s'aprofita de l'hàbit de Krapp de gravar una cinta magnetofònica en cada aniversari per a mostrar-nos de manera original la història del personatge.

Tanmateix, més que la història hom ha de veure-hi el tractament que el Premi Nóbel (1969) dona a les seves obres i la seva particular visió del món en general, i de l'home en particular.

Les bases sobre les quals Beckett ha estructurat "L'última cinta..." pensem que són: valoració extrema del silenci (l'obra està en funció de la pantomima), assumeix les contradiccions del llenguatge i per tant les de l'ofici d'escriptor (en l'obra hom prescindeix i el personatge mateix els rebutja, dels mots de connotacions psicològiques i accepta aquells que, tot i la seva arbitrarietat, evocuen realitats (concretes), l'ambigüitat, com un codi dramàtic que li permet assolir el rigor que ell creu just en el seu ofici d'escriptor. És a dir, desapareix l'omnipotència de l'autor en benefici dels personatges, la qual cosa si bé pot esdevenir tòpic (o fal·làcia), ha estat realment profitosa en el terreny de la investigació literària.

I en un altre ordre de coses s'ha de considerar el fet de que Beckett, el dramaturg, aconsegueix sintetitzar una idea amb un estil totalment escènic; vull dir, possible. Per tal fi, sense contradir-se ni fent-ne una valoració ètica, es val d'un personatge de referències clarament escèniques: el pallaso.

Tots els elements dramàtics, des de la gravació fins a la il·luminació, han estat posats al servei de les idees esmentades i de la intimitat del personatge. Fins i tot l'escenografia ha evolucionat segons les necessitats del personatge-actor, la qual cosa ha fet que desemboqués en el detallisme que al capdavant era el que l'obra exigia.

TRADUCCIÓ: Jaume Ribera,
Revisada de l'anglès per: Salvador Oliva.

TREBALL ESCÈNIC:
Josep Pagès
Jesús Bramon

UTILLATGE: Barraca

MAQUILLATGE: Josep Oliver

Agrupació teatral "LA GESPA" de Palamós

LA CIUTAT DE MAHAGONNI

Bertolt Brecht

És l'imperi dels diners, qui en té pot disfrutar, qui no en té que es faci fotre.

Primer que rés cal atipar-se
El segon és fer l'amor.
En tercer lloc vindrà la boxa
i emborratxar-se serà el quart.
Però sobre tot no cal oblidar
que aquí tot és autoritzat... (Després d'haver pagat...)

Fins i tot trepitjar els altres si cal per aconseguir allò que ens entafunyen continuament, a casa nostra per la T.V., i fora al carrer pels cartells que sovint empastifen les parets.

Volem oferir-vos la nostra versió de quines situacions pot desencadenar aquesta roda que ens arrastra a tots a consumir per obtenir tot el que et fan creure que és indispensable per la felicitat. És molt fàcil caure en aquest món de plaers artificials. Lo difícil és mantenir-se en el món dels sentiments, i aquesta intenció moltes vegades comporta la marginació de l'home o la seva pròpia anihilació.

Però és preferible això al caòtic final al que ens condueix el deixar-nos portar.

Santi Carner

Janine Gasull

Melí Ramírez

Thelma Romaní

Alícia Andreu

Juli Ribot

Miquel Carós

Joan Sànchez

Miquel Monzonis

Martí Camós

Willy i

Joe el llop d'Alaska

Moisès

Beckbick

Jenny

Bessie

Narrador

Heinrich Merg

Jacob Schmit

Paul Ackermann

Música